

ΑΓΑΝΙΤΤΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ἘΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΜΑΡΤΙΟΣ 1867.

ΦΥΛΛΑΔ. 4.

« Παιδεία γὰρ τῶν ἐν ἡμῖν μόνον ἐστὶν ἀθάνατον καὶ θεῖον. »
(Πλούταρχος.)

Σύνοψις ἐμπεριεχομένων.

Διονύσιος Βαρβιάνης. — Περὶ Ἑλληνικῆς Φιλολογίας (Συνέχεια).
— Εἰρήνη (Διήγημα). — Καὶ πάλιν περὶ τῶν ἀκροατῶν. — Νεκρο-
λογία. — Εἰδοποίησις (εἰς τὸ ἐξώφυλλον).

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΣΕΡΓΙΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ.

1867.

ΑΓΑΝΗΚΗ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΜΑΡΤΙΟΣ 1867.

ΦΥΛΛΑΔ. 4.

Διονύσιος Βαρβιάνης

Υπό Π. Χιώτου.

Διονύσιος Βαρβίας ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ τὸ 1788. Οὗτος ἦν βλαστὸς τοῦ ἐκ Μιλάνου εἰς Ζάκυνθον μεταφυτευθέντος κλάδου τῆς λαμπρᾶς οἰκογενείας τῶν Βαρβιάνων, κομήτων τοῦ Βελγιοῦζου (Belgiuzoso,) ὅστις οὐχ ἤττονας ἄνδρας τοῦ περιδόξου Ἰταλικοῦ ἐκαρποφόρησεν, εἰς δόξαν καὶ ἀσφάλειαν τῆς Ζακύνθου. Ἐξ αὐτῶν ἀναφέρομεν τὸν φρούραρχον τῆς νήσου Ῥιτσάρδον περὶ τὰ 1493, τὴν Παυλίαν μητέρα τοῦ Ἁγίου Διονυσίου Συκούρου περὶ τὰ 1592, τὸν Ἀντώνιον Βαρβιάνην Καψάν, τὸν ὀδηγήσαντα δλόκληρον τάγμα Ζακυνθίων εἰς τοὺς προμαχώνας τῆς Κρήτης περὶ τὰ 1642, τὸν Νικόλαον Βαρβιάνην, ὃχι ἄχαριν ποιητὴν ᾠδῶν, κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ἐπισκόπου Βοκκίνη 1780, τὸν ἕτερον Βαρβιάνην Μανιατάκην, ἀξιόλογον σατυρογράφον τῶν χρόνων ἐκείνων, 1790.

Ἐκ τοιούτων ἐνδόξων προγόνων βλαστήσας καὶ ὁ Διονύσιος παρήγαγεν ἀγλαοὺς καρποὺς εὐφυίας καὶ ἐθνικῆς ὑπηρεσίας. Σπουδᾶσας κατὰ τὴν νῆσον τὴν Ἰταλικὴν φιλολογίαν καὶ τὰ λοιπὰ ἐγκύκλια παιδεύματα, ἐν τῷ τότε σχολείῳ τῶν πατέρων Μινοριτῶν τῆς Ἱπεραγίας τῶν Χαρίτων, καὶ ἀκροασάμενος τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ τῶν Μαρτελάων, ἔθρεψε τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Ἑλληνικῆς δόξης, καὶ ἤνοιξεν ὀφθαλμοὺς διανοίας εἰς διάκρισιν τῆς ἀληθείας ἐκ τῆς ἀπάτης τοῦ κόσμου.

Μνήμη μὲν ἰσχυρὰ, καὶ φαντασία ὀργῶσα, διέκρινον τὰ πρῶτα δοκίμια τῶν πονημάτων αὐτοῦ, ἔρωσ δὲ πατρίδος καὶ ἐντιμὸς διαγωγὴ τὰς πρώτας ἐπιχειρήσεις. Ἡ μὲν Ἰταλικὴ

Μουσα ἐστόλιζε τὴν εὐφυΐαν αὐτοῦ μὲ τὰς δάφνας τοῦ Τάσ-
σου, τοῦ Μεταστασίου, τοῦ Ἀλφιέρου, καὶ αὐτὸς ἐστιχοῦργει
εἰς λέξιν καὶ ρυθμὸν τῆς ἀπλοελληνικῆς τεμάχια τῶν Ἰταλῶν
ἐκεῖνων ποιητῶν. Τὰ δὲ θούρια τοῦ Ρήγα διέτρεφον τὴν ψυ-
χὴν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐλευθερίαν. Διὸ, ἐνῶ ὁ Δῆμος Στε-
φανόπουλος ἀπεστάλη εἰς Μάντιν ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Βονα-
πάρτου, ὅπως δοθῆ νέα ὄθησις εἰς ἀποτίναξιν τοῦ βαρβά-
ρου ζυγοῦ (1797), ὁ Βαρβιάνης μετ' ὀλίγους χρόνους ἐπα-
νελάμβανε τὸ ἄσμα τοῦ Δήμου.

Ὅποιος κιὰν ἦσαι ἄνοιξε τὴν ἱστορίαν καὶ εἶδε
Τ' ἦτον Ἑλλάδα μιὰ φορὰ, κ' ἄκουε τ' εἶναι τώρα,
Ποῦ ὁ τύραννος μ' ἐρήμαξε τοῦ γένους τῶν Ῥωμαίων.
Ποῦ εἶναι ἡ Ἀθήνα μου; Ποῦ εἶναι ἐκεῖνη Ἀθήνα;
Ποῦ ὁ κόσμος ἐθαυμάχτικε καὶ σέβεται ἀκόμη.
Ἐκεῖ ἐπρωτοφάνηκε ἡ ἐλευθερία ἴστον κόσμον,
Ἐκεῖ διαλάλησε Σόλωνας τῶν Ἀθηναίων τοὺς νόμους.

Ἐκτοτε ἤρχισε νὰ συλλέγῃ διεσπαρμένας χρονογραφίας, σημειώ-
σεις ἐκ βιβλίων, ἔγγραφα δημόσια ἐκ τοῦ ἀρχαιοφυλακείου, διπλώ-
ματα ἐπιστήμων οἰκογενειῶν τῆς νήσου, βιβλία καὶ ἀνεκδότους
ἱστορίας περὶ Ζακύνθου καὶ ἄλλων πόλεων τῆς ποτὲ Βενετι-
κῆς Ἀνατολῆς. Ἐβλέποντο οὖν ἐν τῇ ἰδιωτικῇ συλλογῇ αὐ-
τοῦ οὐ μόνον χρονογραφίαι τῆς πατρίου ἱστορίας, ἀλλὰ καὶ
ἔγγραφα, σημειώσεις καὶ προκηρύξεις Ἑλλήνων κατὰ τὰς πρῶ-
τας ἀποπείρας τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας, ἐπὶ τῶν δουλι-
κῶν χρόνων. Ἐμελέτα ὅθεν ἐπιμόνως τὴν πάτριον ἱστορίαν,
καὶ ἐξακολουθῶν τὴν ἱστορίαν Ζακύνθου ὑπὸ τοῦ συγγενοῦς Γεωρ-
γίου Σέρβα, ὅστις, ἰταλιστὶ μεταφράσας τὸ περὶ Ζακυνθίων ἀρ-
χαιοτήτων τοῦ ἀοιδίμου Ἐπισκόπου Ῥεμονδίνου, κατέφερε τὴν
ἱστορίαν μέχρι τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐπὶ Μορῶζίνου,
ἐξιστόρησε κατὰ συνέχειαν τὰ γεγονότα ἐν τῇ πατρίδι ἀπ' αὐ-
τῆς τῆς ἐποχῆς μέχρι τῶν ἡμερῶν του. Αὐτόπτης δὲ γε-
νόμενος τῶν διηνεκῶν πολιτικῶν μεταβολῶν, ὅσας ἡ Γαλλικὴ
ἐπανάστασις περὶ τὰ τελευταῖα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἔτη
ἐπέφερον ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Ἰονίου, μετὰ τὴν καταστροφὴν
τῆς Βενετικῆς ἀριστοκρατίας, τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ἐσημείωνεν
ἀκριβῶς τὰ ἐν Ζακύνθῳ γινόμενα ἐπὶ δημοκρατῶν Γάλλων,
τῆς Ῥωσοτουρκικῆς συμμαχίας, τῆς συστάσεως τῆς Ἐπτανήσου

πελοποννησιακῆς, τῆς ἐλευσεως τῆς Γαλλικῆς κυριαρχίας ἐπὶ τοῦ Αὐ-
τοκράτορος Ναπολέοντος, τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν νήσων ὑπὸ
τῶν Ἀγγλικῶν ὄπλων καὶ τῆς συστάσεως τοῦ Ἰονίου Κρά-
τους. Ἠθικὸς χαρακτήρ, καὶ πράξεις ἀγερῶχων ἀριστοκρατῶν,
καὶ ἀντενέργειαι δημοκόπου φστρίας, δὲν ἀπέφευγον τοῦ ἱ-
στορικοῦ καλάμου του, καὶ ἔργα ἀξιώπαινα συνετοῦ πατριω-
τισμοῦ ἐφείλκον τὴν προσοχὴν του. Νομίσματα, ἀρχαιοῦτες,
γεωλογικὰ στρώματα, ἐγγῶρια φυτὰ Ζακύνθου τὰ πλείονα,
θῶρακες, ἀνάγλυφα, κρᾶνη, ἀρχαῖα θραύσματα ἀγαλμάτων, ἐ-
πιγραφαὶ ἀνακαλυπτόμεναι κατὰ τοὺς χρόνους του, ἐταμειύ-
οντο ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Μετεωρολογικὰ δὲ φαινόμενα, τιμαὶ ἐξ-
αγωγῆς ἐγγῶριων προϊόντων, σεισμοὶ τοῦ πατρίου ἐδάφους,
κατεγράφοντο καθημερινῶς ἐν τῷ ἡμερολογίῳ του. Ἄπαντα δὲ
ταῦτα ἐχρησίμευον εἰς ἐξακριβώσεως ἱστορικῆς, φυσιολογικῆς, ἐμ-
πορικῆς, παρὰ τῶν βουλομένων νὰ πληροφορῶνται τὴν κατὰ
διαφόρους χρόνους κατάστασιν τῆς πατρίδος, ἐμπορίων, ἱστο-
ρικῶν, ἀρχαιολόγων, φυσιολόγων, περιγητῶν καὶ κυβερνήσεων.
Τὸ ἡμερολόγιον λοιπὸν τοῦ Βαρβίου καὶ αἱ ἀνεκδοτοὶ αὐ-
τοῦ σημειώσεις, περὶ ἠθῶν καὶ ἐθίμων, μουσικῆς, ἐπιστήμων
τεχνητῶν καὶ γραμματισμένων ἀνδρῶν, οὐ μόνον γραφόμε-
ναι, ἀλλὰ καὶ εἰκονιζόμεναι δεικνύουσι τὴν σπουδαιότητα καὶ
προθυμίαν τοῦ ἀνδρὸς εἰς τὴν εὐκλειαν τῆς πατρίδος, εἰς τὰ
συμφέροντα τοῦ ἰδιώτου, εἰς τὰς χρεῖας τῆς κυβερνήσεως, εἰς
τὰς φιλοτιμίας τοῦ ἐπιστήμονος. Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου καὶ τῶν
ἀνεκδότων σημειώσεων παρελήφθησαν οἱ ἐκδοθέντες καταστα-
τικοὶ πίνακες ἐμπορίου καὶ προϊόντων Ζακύνθου ἐν τῇ Τριε-
σταίᾳ ἐφημερίδι ὑπὸ Νιτσόλη, ἐν τῇ τοῦ Πανελληνίου ὑπὸ Π.
Καλικοπούλου τὸ 1854, ἐν τῇ Ἰονίῳ τῆς Κυβερνήσεως, γεω-
γραφικὰ ἄρθρα περὶ τῆς νήσου ἐν τῷ «Παγκοσμίῳ Θεάτρῳ» τοῦ
Τορίνου, καὶ ἐκεῖνα ἐν τῷ ἱστοριογραφικῷ λεξικῷ τῶν πεπαι-
δευμένων τῆς Ἰταλίας. Πρὸς τούτοις συνέταξε τὴν σεισμολογίαν
τῆς νήσου, ἣν ἐπιστημονικῶς ἐπεξεργασθεῖς, καὶ ἱστορικῶς ἐπεκ-
τείνας ὁ υἱὸς αὐτοῦ Βασίλειος, ἀπέστειλεν πρὸς τοὺς Ἀκαδη-
μικοὺς τοῦ Γαλλικοῦ Ἰνστιτούτου (καθιδρύματος). Καὶ τὸ ἐ-
πιστημονικὸν τῆς Ἀκαδημίας τμήμα οὐ μόνον ἐπήνεσεν ὡς
τὸ ἐντελέστερον τοιοῦτου εἶδους ἀποσταλὲν πόνημα, ἀλλὰ καὶ
τὸ 1865 ἐτύπωσε δι' ἰδίων ἐξόδων. Ἐκ τῶν συλλογῶν τοῦ
Βαρβίου ἐπήγαγεν ἡ ἔκδοσις τῶν Ζακυνθίων ἁσμάτων ὑπὸ Παν-

ταζή τῷ 1849, ἐν οἷς διαπρέπουν τὰ ἐρωτικά Μαρτελάου, Κουτούζη, Καντούνη, Σουμάκη, Αν. Συγούρου, Σαβόγια, Σολωμοῦ, Μάτεση, Λαγγουιδάρα. Αὕτη ἐχρησίμευσεν ὡς βάσις εἰς ἐκτίμησιν τῆς ποιητικῆς εὐστοχίας τῶν Ζακυνθίων, κατὰ τὰ φιλολογικὰ ἄρθρα τοῦ περικλητοῦ Τομαζέου, τῆς πριγγηπέσσης Δώρας Ἰστρίας καὶ τοῦ φιλόλογου Δανου Πίου. Ἐκ τῶν συλλεγομένων ἐγγράφων καὶ χρονογραφιῶν τοῦ Βαρβίου κατεχωρήθησαν ἐν τῇ Πανδώρα σπανιώτατα καὶ σχεδὸν μοναδικά, οἷα ἡ δῆλωσις τοῦ χιλιάρχου Λάμπρου Κατζώνη τῷ 1770, ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Κουμανούδου· τὰ περὶ Ζακυνθίου ἐπιγραφῆς ὑπὸ τῶν καθηγητῶν Φιλητᾶ καὶ Χρυσοβέργη, ἐν ταῖς ἀρχαιολογικαῖς πραγματεῖαις· τὰ περὶ Ζακύνθου μεσαιωνικά ὑπὸ Βουσσῶνος ἐν Γαλλίᾳ καὶ ὑπὸ Χόπφ ἐν Γερμανίᾳ, καὶ τὰ περὶ ἀνακαλύψεως τοῦ ἐν Βάσαις ναοῦ ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ Κοκορέλ, καταχωρηθέντα ἐν τῷ τότε φιλολογικῷ περιοδικῷ τῆς Ζακύνθου ὑπὸ Πετρίδου (1816). Οἱ περιηγηταὶ Σμάρτσ, Ἰγιενς, Μούλερ καὶ ὁ Λόρδ Ὀλλανδ ἐν μέρει, ἐπισκεφθέντες τὴν νῆσον ἡμῶν περὶ ἐκείνους τοὺς χρόνους, δὲν παρημέλησαν ν' ἀναφέρωσι τὰ ἀρχαιολογούμενα καὶ σεισμολογούμενα τοῦ Βαρβίου ἐν τοῖς περιηγητικοῖς συγγράμμασιν αὐτῶν.

Ὡς μέλος δὲ τῆς Ἰονίου ἀγρονομικῆς ἐταιρίας καὶ τῶν φιλομαθῶν ὁ Βαρβιάνης, ἐφιλοπόνησε συλλογὴν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ἀγρονομικῶν λέξεων διασωζομένων εἰσέτι, ἐν τῷ στόματι ἀγροτῶν. Ἐτι δὲ νομικὰς λέξεις καὶ φράσεις πρὸς χρῆσιν τῶν νομομαθῶν, ἄστινας ἐν εἶδει τακτικοῦ λεξικοῦ συναρτήσας, εἶτα συνέταξε νομικὸν λεξικόν, σκοπεύων ν' ἀποστείλῃ εἰς συναγωνισμὸν κατὰ τὸ πρόγραμμα τῆς Ἰονίου Κυβερνήσεως 1836. Ὁ περικλητὸς Μουστοξύδης συντάττων τὸν Ἑλληνομνήμωνα, καὶ ἱστοριογραφῶν τὰ περὶ Ἑπτανήσου, ἐλάμβανε παρὰ τοῦ Βαρβίου τὰς χρεῖώδεις πληροφορίας περὶ νεωτέρων Ζακυνθίων, ἱστορικῶν, ζωγράφων, γραμματισμένων καὶ ἄλλων ἐπιφανῶν ἀνδρῶν. Ἐντίμου δὲ διαγωγῆς, καὶ ἀκροσφαλῆς εἰς τὰς ὑπουργίας του, εἴτε ὡς δημόσιος ταχυδρόμος, εἴτε ὡς γραμματεὺς τοῦ Πρωτοδικείου, εἴτε ὡς Συμβολαιογράφος, ὑπόδειγμα ἀμερολήπτου χρήσεως καὶ κοινοτάτης ὠφελείας ἐπεδεικνύετο πρὸς τοὺς συμπολίτας. Καὶ διὸ τὰ ἀκροσφαλέστερα τῶν συμβεβαίων αὐτοῦ ἔγραφε καὶ κοινὴν ὑπόληψιν ἐ-

χαίρετο τοῖς τοιούτοις, καὶ δοκίμους συμβολαιογράφους τοῦς εἰς αὐτὸν μαθητεύσαντας χωρικοὺς καὶ πολίτας ἀνέδειξεν.
(Ἀκολουθεῖ).

Περὶ Ἑλληνικῆς Φιλολογίας.

ὑπὸ Ἱερομονάχου Σ. Τόσκου.

(Συνέχεια ὄρα Φυλλίδ. 3.)

Ἡ Γραμματικὴ διδάσκει τοὺς κανόνας, εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι καθυποβαλλόμενα αἱ γλῶσσαι ὅταν φθάσουν νὰ στηρίχθουν ὀπωροῦν, ἐτι δὲ ἐξετάζει τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν πρῶτον αὐτῶν. Ἡ κριτικὴ στηρίζει τὰς ἀρχὰς κατὰ τὰς ὁποίας ἡμπορεῖ τις νὰ κρίνῃ ὄχι μόνον περὶ τῆς γνησιότητος τῶν συγγραμμάτων, ὅσα φέρουν ὀνόματα λαμπρὰ, ἀλλ' ἀκόμη καὶ περὶ τῆς καθαρότητος τινῶν χωρίων, καὶ νὰ ἐκλέγῃ, μεταξὺ εἰς τὰς γραφὰς τὰς ὁποίας σώζουν εἰς διάφορα κείμενα, ἐκείνας ὅπου φερουσὶν ἴχνη καθαρᾶς ἀρχῆς. Οὕτως ἡ κριτικὴ διαιρεῖται εἰς ὑψηλὴν κριτικὴν καὶ εἰς γραμματικὴν κριτικὴν. Εἶναι καὶ ἄλλο εἶδος κριτικῆς ἢ αἰσθητικῆς, περὶ τῆς γραμματολογικῆς ἀξίας τῶν συγγραμμάτων. Ἡ ἐρμηνευτικὴ εἶναι ἡ τέχνη τοῦ ἐρμηνεύειν τοὺς συγγραφεῖς, μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς ἱστορίας, τῆς γεωγραφίας, τῆς ἀρχαιολογίας, τῆς ἀρχαιογραφίας καὶ τῶν φυσικῶν καὶ ἐξηκριβωμένων ἐπιστημῶν. Καὶ ὁμοίως πρῶτον νὰ ἀποδώσῃ τὰ συγγράμματα ταῦτα, πρῶτον νὰ ἠξέυρῃ πῶς περὶ τοῦ χρόνου, πότε ἔζησαν οἱ συγγραφεῖς τῶν, περὶ τοῦ θείου τῶν, περὶ τῶν συγγραμμάτων τὰ ὅποια ἔγραψαν ἢ ἀποδίδονται εἰς αὐτοὺς, περὶ τῶν σωζομένων ἀπὸ αὐτῶν, περὶ τῶν ἀντιγράφων αὐτῶν ὅσα σώζονται καὶ περὶ τῶν γενομένων γνώσεων τῶν, ὅλαι αὐταὶ αἱ γνώσεις συστάνουσι τὴν λεγομένην ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλολογίας.

Ὁ κυριώτερος χαρακτὴρ τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας εἶναι ἡ πρωτοτυπία. Μόλονότι οἱ Ἕλληνας ἔλαβον ἀπὸ ξένους τὰ πρῶτα σπέρματα τοῦ πολιτισμοῦ, μόλονότι ἐκεῖνοι, ἀπὸ αὐτοῦς εἰς τοὺς ὁποίους ἤνοιξαν τὴν πρῶτην φοράν ἡ ποίησις καὶ ἡ φιλοσοφία, ἐκατοικοῦσαν εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ ἐγειτόνευον μετ' ἔθνη ὅπου εἶχον φθάσει εἰς τὸν ὑψηλότερον βαθμὸν τοῦ πολιτισμοῦ, ὅπου εἶχον πολιτικὰ σπτήματα, λατρεῖαν καὶ μυ-

θολογίαν συστηματικὴν ὅμως μεταξὺ εἰς τοὺς Ἕλληνας αἱ πρόοδοι τοῦ πολιτισμοῦ ἔγειναν εἰς ἓνα τρόπον ἰδιαίτερον καὶ ἀνάλογον μὲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ λαοῦ. Εἰς τὸ ὅτι ἐκληρόνομησαν ἀπὸ τὰ ξένα ἔθνη, τὸ οικειοποιήθησαν τοιοῦτοτρόπως, ὥστε τῆς ἀπομακρυσμένης ἐκείνης ἀρχῆς δὲν ἀπέμειναν οὔτε ἴχνη. Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα μάλιστα δίδει τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀνεξαρτησίας, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ λαὸς οὗτος ἔδωκεν εἰς τὸ στάδιον τοῦ πολιτισμοῦ. Πλουσία εἰς τὰς λέξεις, ἐκφραστικὴ καὶ τῶν λεπτοτέρων παραλλαγῶν μιᾶς ἰδέας, ἀφθονος, ποικίλη εἰς τοὺς γραμματικούς σχηματισμούς, χαρίεσσα εἰς τὴν σύνταξιν, ἀρμονικὴ εἰς τοὺς ἦχους, στερεὰ εἰς τὴν προσωδίαν, πολλαπλῆ εἰς τοὺς ῥυθμούς τῆς φύσεως.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΙΡΗΝΗ.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ.

Α'.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἀπριλίου 1453 ἐν τῷ στρατοπέδῳ Μωάμεθ τοῦ Β', τοῦ ὡς ἄλλος Ἀλέξανδρος ὀνειρευθέντος τὴν τῆς σφαιρας κατάκτησιν, προεφέρετο τρομερὰς τις ὄρκος. Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμουράτ, περικυκλωμένος ὑπὸ τριακοσίων καὶ ἐπέκεινα χιλιάδων πολεμιστῶν, τοὺς ὁποίους, δελεασθεὶς ἀπὸ τὰ ἄπειρα πλούτη τῆς Ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας, ὠδήγησε μέχρι ὑπὸ τὰ τείχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀφοῦ τοὺς παρώτρυνεν εἰς πόλεμον, ὠρχίζετο εἰς τὸν αἰδίδιον Θεὸν καὶ τοὺς προφῆτας του, εἰς τὴν τοῦ πατρὸς του ψυχὴν καὶ εἰς τὰ τέκνα του, ὅτι, ἐὰν διὰ τῆς τόλμης καὶ ἀνδρίας των ἐκυριεύετο ἡ πόλις τοῦ Κωνσταντίνου, ἤθελε τοῖς ἀφήσῃ ἐπὶ τρεῖς ὅλας ἡμέρας ἑλευθέραν τὴν λαφυραγωγίαν καὶ εἰς τὴν διάθεσίν των κεφάλαια καὶ θησαυρούς.

Οἱ Ἕλληνες ἐν τούτοις κεκλεισμένοι ἐν τῇ πόλει, διδόντες τὰς τοῦ ἔχθρου παρσκειὰς, ἤρχισαν ἐπικαλούμενοι διὰ ταξιμάτων καὶ δεήσεων τὴν θεῖαν ἀρωγὴν καὶ μὲ γυμνοὺς τοὺς πόδας νὰ περιφέρωσιν εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς ἀγίας εἰκόνας, παρεμβάλλοντες τὴν προστασίαν τῶν ἁγίων, ὅπως ἀπαλλάξωσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς σφαγῆς καὶ τῆς δουλείας τῶν Ὀθωμανῶν. Ταῦτα

δὲ πράξαντες, ὠπλίσθησαν καὶ ἐπορεύθησαν πρὸς τὰς θέσεις των, προτιμῶντες νὰ ἀποθάνωσι μάλλον ἢ νὰ ἐγκαταλείψωσιν αὐτάς.

Ἀλλ' οἱ Τούρκοι, ὠθούμενοι ὑπὸ τῆς ἐλπίδος τῶν λαφύρων ἢ ὑπὸ τῆς δόξης, δὲν ἐπρόσμεναν νὰ προσβληθῶσι, καὶ ἤρχισαν τὴν συμπλοκὴν μεταξὺ τοῦ ἤχου τῶν σαλπίγγων καὶ τῆς βοῆς τῶν πολεμικῶν ἐργάνων ταῦτοχρόνως δὲ διὰ τε ξηρὰς καὶ θαλάσσης προσέβαλον τὴν πόλιν. Ἡ τῶν Ἑλλήνων ἀνδρῖα, ἀρχηγούντος τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἰσχυρῶς ἀπώθησε τὸν ἔχθρον, ἀλλ' ὅτε ὁ στρατηγὸς, πληγείς ὑπὸ βέλους, ἐγκατέλιπε τὸν στρατὸν, οὗτος ἐνοσήσας τὴν ἀπουσίαν του συγκεχυμένοι καὶ περιδεεῖς ἀπεσύρθησαν πρὸς ἀνευρεσίην του. Αἱ φωναὶ, Νίκη, Νίκη! καὶ ὁ κυματισμὸς τῆς τοῦ Μωάμεθ Β' σημαίας ἐπὶ τινος προμαχώνος, κυριευθέντος ὑπὸ τοῦ ἔχθρου, εἰδοποίησαν τοὺς φεύγοντας περὶ τῆς τρομερᾶς δυστυχίας. Ἀπελπισθεὶς ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντίνος, μάτην παρεκάλει τὸν Ἰουστινιανόν, ἓνα διὰ τῆς παρουσίας του ἐμψυχώσῃ τὰ διαλυόμενα πλήθη ἕνεκα ἐσχάτης τινὸς ἀποτείας, ἐν ἧ οὗτος, μάλλον τῆς δόξης ἀγαπῶν τὴν ζωὴν του, ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς πόλεως, προσφέρων αὐτῷ ὑπεκφυγὴν εἰς τοὺς κατοίκους. Καὶ ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους ἐκείνου Ἑλλήνων φευγόντων, ἐπειδὴ ἐδιώκοντο ὑπὸ τῶν τούρκων οὔτινες ἔβριπτον ἐπ' αὐτῶν λίθους, πεσῶν χαμαὶ, εὔρε τὸν θάνατον ὑπὸ τῶν ἰδικῶν του ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντίνος, ὅστις ἀντὶ νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸ τῆς δουλείας αἶσχος, ἐδόθη εἰς ταχείαν φυγὴν.

Ἡ Κωνσταντινούπολις ἔπεσε τὰ δὲ τουρκικὰ στρατεύματα μετέβαλον τὴν κυρίαρχον τοῦ Βασπόρου εἰς φρικτὴν σκηνὴν βασάνων. Διὰ τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ πυρὸς ἤνοιξαν ὁδὸν καὶ ἐν ἀπάσῃ τῇ πόλει ἐξήπλωσαν τὴν σφαγὴν καὶ τὴν ἀπελπισίαν. Τὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων ἀχνίζον ἔβρεεν εἰς τὰς ὁδοὺς, τὰς ἀντηχούσας ὑπὸ τῶν στεναγμῶν τῶν ψυχορραγούντων, ὑπὸ βλασφημιῶν καὶ κρυγῶν. Αἱ τῶν σφαζομένων ἡττηθέντων κατάραι, οἱ κλαυμοὶ τῶν μητέρων καὶ συζύγων τῶν ὁποίων οἱ υἱοὶ καὶ οἱ σύζυγοι ἐφονεύοντο, τὰ σπαρακτικὰ παράπονα τῶν παρθένων βοήθειαν ἐπικαλουμένων ἐνῶ ἐχλευάζοντο εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν Τούρκων, μεθυσθέντων ὑπὸ κτηνώδους ἀκολασίας, τὴν διαφθορὰν τῶν ὁποίων παρηκολούθει ὁ θάνατος— ἤνοιον μετὰ τῶν ζητωκραυγῶν τῶν νικητῶν. Οὔτε ἡλικίαν, οὔτε φύλον, οὔτε βαθμὸν ἐσεβάσθησαν· οὔτε ἰδιωτικὸν ἄσυλον,

οὔτε ναοὺς, ἐπειδὴ ἐσφαγιάσθησαν ὑπὲρ γῆροί καὶ νήπια θηλάζοντα, ἐπειδὴ ἀπεδύθησαν τῆς περιουσίας τῶν αἰ οἰκογένειαί, ἐκάησαν αἱ ἅγιοι εἰκόνες, ἐκλάπησαν τὰ ἱερά ἄμφια καὶ τὰ λείψανα, καὶ ὡς ἐπίμετρον τοσούτων αἰσχροουργιῶν ἐξελέχθη ὁ Ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας ὡς δημόσιον χαμαιτυπεῖον (πορνεῖον.) Ἐν μέσῳ δὲ τῶν ὑπὸ τοῦ αἵματος ἀχνιζόντων τούτων ἐρεπίων, μεταξὺ σωρῶν πτωμάτων, στεγῶν ἐτοιμοβρόπων, ἱερῶν ναῶν κατηδαφισμένων, ἐκκλησιῶν καὶ μονῶν παραβιασθεισῶν καὶ διάρπαχθεισῶν, ὑπερήφανος ἐκάθητο ὁ νικητὴς καὶ ἰδιοποιεῖτο τὸν τίτλον ἀνωτάτου Κυρίου.

Ὁ στρατὸς ἐν τούτοις, ἀπαυδήσας ἀλλ' ὄχι καὶ χερτασθεὶς ὑπὸ τῆς λαφυραγωγίας, ἐχλεύαζε τοὺς ἠττηθέντας, καὶ ὠθούμενος ὑπὸ τῆς ἀπληστίας τῆς λείας, ἐπευφημοῦντες τὸν Μωάμεθ ἐπὶ τῇ παράκωρθησιν διάρπαγῆ, ἐκραύγαζον θέλοντες ἵνα διὰ τῶν ὅπλων προχωρήσωσιν εἰς ἄλλας κατακτήσεις. Ἀλλ' αἱ καλοῦσαι τὸν ἀρχηγὸν κραυγαὶ αὐταὶ ἦσαν κεναί! Δὲν τὰς ἤκουε πλέον ἢ ἐν τῷ στήθει του καίουσα φλόξ δὲν ἦτο ἢ αὐτὴ ἄλλη φλόξ διαπύρως τὸν κατεβίβρωσκε—ἦτο ἢ φλόξ τοῦ ἔρωτος. Πρὸ τῶν ποδῶν τῶν μιανθέντων ἐκείνων βωμῶν ἐζήτησεν ἄσυλον, ἀποκαταστηθεὶς αὐτῇ ματαίας πάσης προσπαθείας φυγῆς, νέα τις Ἑλληνίς. Συλληφθεῖσα ὑπὸ τῶν Τούρκων στρατιωτῶν, ἤθελεν ὑποστῆ τὴν αὐτὴν τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς τύχην, ἐὰν μὴ καμφθεὶς ὑπὸ τοῦ σπανίου κάλλους τῆς Εἰρήνης εἰς τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ Μωάμεθ, δὲν ἤθελε τὴν φέρῃ πρὸς αὐτὸν, ὅστις κατέταξεν αὐτὴν μεταξὺ τῶν θεραπεινίδων του.

Ὁ Μωάμεθ τὴν εἶδε, καὶ ὁ κεραυνὸς τοῦ πολέμου ἔπεσεν ἄπὸ τῆς χειρὸς του. Ἐὶ! ὄχι! πρὸς ἄλλην κατακτησὴν δὲν πετᾷ ἢ εἰς τὴν τῆς πληξάσης αὐτὸν καρδίας. Ἡ δὲ γυνὴ αὐτῆ, ἥτις πρὸ τινῶν ἡμερῶν μὲ τὰ δάκρυά εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξῆτέ χάρϊν, τώρα ἀναπαυομένη ἐπὶ τῶν ἄπαλῶν προσκεφαλαίων κατὰστίχτου διδανίου, παίζουσα μὲ τὴν καταμέλαιαν κόμην τῆς τὴν ὁποῖαν ἀφινεν ἀτημελῶς πύπτουσαν ἐπὶ τῶν χιονολεύκων ὤμων τῆς, ὑπεμειδία πρὸς τὸν ἐραστὴν, φιλήματα ἐντυποῦσα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ὑπερήφανου κατὰ κτητοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Β'.

Ἦτο εὐγενὺς καταγωγῆς ἢ νέα Ἑλληνίς σπᾶνιον ἦτο τὸ κάλλος τῆς αἰχμαλώτου τοῦ Μωάμεθ. Τὴν κεφαλὴν τῆς ἔστρεφε

λευκὸν σάρικιον ἐξ οὗ χρυσοὶ ἐκρέμαντο θύσανοι, χάρϊσαν ἀντίθεσιν ποιῶντες πρὸς τὸ μέλαν τῆς κόμης αὐτῆς. Δύο ὀφθαλμοὶ παμμέλανες ἐξίσου, τὰ χεῖλη πόρφυρα, ἐπὶ τῶν ῥοδοχρῶαν παρεῖον τῆς ἐμεδία ἢ ἐντελεστέρα ὑγείας. Πολυτελὴς ἀνθόκοκκος ἐσθῆς χρυσῷ πεποικιλμένη ἐκάλυπτε τὸ σῶμά τῆς, οὗ τινος ὅμως διωρῶντο τὰ σχήματα. Ἐὰν ποτε ἀνύψου τὴν φωνὴν τῆς ἄδουσα, ἐὰν προέφερε λόγον, γλυκὺς ἦτο ὁ ἦχος, ὡς ὁ τοῦ κυμβάλου ὅστις κατέρχεται πλήττων τὰς λεπτοτέρας ἴνας. Ἐὶ! ἀλλὰ περὶ τοσαύτης καλλονῆς ὀμίλει σὺ, ὦ νικητὰ τῶν Ἑλλήνων, σὺ ὅστις ἐν τῇ θεᾷ αὐτῆς ἀφῆκας τοὺς κεραυνοὺς νὰ πέσωσιν ἀπὸ τῆς χειρὸς σου, ὅστις ἐφ' ἐνὶ λόγῳ τῆς ἡλάφρουνας τὸν καταπιέζοντα τοῦ ἠττηθέντας ζυγόν, ὅστις ἐσυγχώρησας ἵνα ἐν τῷ χαρεμίῳ σου λάτρευῆται ἄλλος Θεὸς ἀντὶ τοῦ προφήτου σου. Ἀλλ' ὁ Μωάμεθ εἶναι τυφλός· ἀγαπᾷ ἑμμανῶς.

— Εἰπέ μοι, Εἰρήνη, τί ὀφείλω λοιπὸν ἀκόμη νὰ πράξω δι' ἐσῆς Πρὸσταξόν με, ἐγὼ εἶμαι αἰχμαλώτός σου ἰδοὺ γονυπετῆς πρὸ τῶν ποδῶν σου. Πρὸσταξόν ἐπειδὴ σὺ εἰσάει ἢ Σουλτάνα μου.

— Τίποτε πλέον δ' ἐπιθυμῶ παρὰ σοῦ, Μωάμεθ. Ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μου, τῶν ὑπὸ σκληρᾶς εἰμαρμένης καταβληθέντων, ἐπραξας ὅσα ἐπιθύμουν, τώρα δὲ ἄλλο δὲν μοι μένει ἢ νὰ σοὶ εἰπῶ· Μωάμεθ, θέλω ὄλην τὴν καρδίαν σου.

— Καὶ μήπως δὲν τὴν ἔχεις;

Ἐπειτὰ ῥιπτόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, θλίβον αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του, φιλῶν τὴν κόμην, τὸ μέτωπόν τῆς, ἀτενὲς προσήλου τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς χαριέσσης αἰχμαλώτου του, ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ προφέρῃ λέγειν.

Οὕτω παρήρχοντο αἱ ἡμέραι τοῦ Μωάμεθ, ὅστις, τὰ πάντα λησμονήσας, ἐξῆ, κρυπτόμενος ἀπὸ ὄλους, πάντοτε παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Εἰρήνης. Ἀλλὰ τί ἔπραττον οἱ στρατοὶ του;

Μάτην ἐζήτησαν τὸν ὀδηγήσαντα αὐτοὺς εἰς τὴν νίκην, μάτην ἐπιθύριζον χλευάζοντες τὸν ἐξοχὸν πολεμιστὴν, τὸν ἀφοπλιζόμενον ὑπὸ γυναικὸς ἀπολέμου.

Ἐμεινε κωφεύων εἰς ὅλα τὰ παράπονά των, μέχρις οὗ ἢ μέραν τινὰ τῷ ἐπαβῆσιάσθη ὁ Βεζύρης.

— Μωάμεθ, τῷ λέγει, τί σκέπτεσαι; Ὁ ἐνδοξος στρατὸς σου ποθεὶ νέας νίκας. Δὲν θέλουσι νὰ βαθυμῶσιν ἐν τῇ ἀδρανεῖ, ὡς σὺ πράττεις, παρὰ τὸ πλευρὸν μιᾶς αἰχμαλώτου, ἐνθ' ἄλ-

λαι δόξαι μᾶς περιμένουσι. Θέλεις νὰ καταστήσῃς ἡμᾶς πατριῶν τῶν ἀπίστων τούτων; Τί θὰ εἰπῶσιν οἱ λαοὶ ἅμα ἀκούσωσιν ὅτι ὁ Μωάμεθ, νικήσας τὴν Κωνσταντινούπολιν, δὲν ἀποπειρᾶται νὰ προχωρήσῃ; θὰ εἰπῶσιν ὅτι αἰτία τούτου θὰ εἶναι ἢ ὁ φόβος παντελοῦς ἡττης, ἢ ἡ ἐν τῇ καρδίᾳ σου καὶ τῶν στρατιωτῶν σου παρεisdύσασα δειλία. Τί σκέπτεσαι λοιπὸν, Μωάμεθ, τί πράττεις;

—Βεζύρη! χαλίνωσον τὸ αὐθαδὲς λέγειν σου. Γνωρίζεις ὅτι ἐφ' ἐνὶ νεύματί μου ἡ κεφαλή σου πίπτει κυλιομένη πρὸ τῶν ποδῶν μου;

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ Βεζύρης εἰσιώπησεν, ἀλλὰ βάρβαρος τότε φωνὴ ὠμίλησεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Σουλτάνου, ἥτο ἡ φωνὴ τῆς φιλοδοξίας, τῆς ὑπερηφανείας· καλέσας ὅθεν αὐτὸν ἐκ νέου, ἐπανάλαβεν.

—Εἶπε πρὸς τοὺς ἀρχηγούς τῶν Γιαννιτσάρων καὶ πρὸς τοὺς στρατιώτας, ὅτι ὁ Μωάμεθ εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός. Ἰππεσθέντων αὐτοῖς ἄλλας γαίας, ἄλλας νίκας· ὁ ἀκινάκης μου πιστός· παρὰ τὸ πλευρόν μου κρέμαται, ἕτοιμος πάντοτε νὰ κτυπήσῃ ἢ εἰς νίκην ἢ εἰς θάνατον. Ἄς μὲ προσμείνωσιν, ἐπειδὴ θέλω νὰ τοὺς ὀμιλήσω. Θέλω νὰ ἀποδείξω εἰς αὐτούς, ὅτι ἄλλην φωνὴν δὲν ἀκούω, ἢ τὴν τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης, καὶ ἐὰν ἄλλαι ἐν τῷ αἵθερι ἀντηχοῦσιν, ὅλαι εἶναι κεναί. Ἰπαγε καὶ ἄς μὲ προσμείνωσιν εἰς τὸ ἵπποδρόμιον.

Ταραττόμενος ὑπὸ τοσοῦτων καὶ ἀντιθέτων παθῶν, τὰ ὁποῖα ἐναργῶς ἐπεφαίνοντο ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὁ Μωάμεθ ὑπῆγε πρὸς τὸ χαρέμιον.

—Εἰρήνη!

Μόλις προέφερε τὸ ὄνομα, ἡ αἰχμαλώτος ἐξήρθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κυρίου της, ἢ κάλλιον εἰπεῖν ἡ ἐρώσα εἰς τὰς τοῦ ἐρστοῦ της. Ἀλλ' αἰσθανθεῖσα ὅτι ἡ καρδίᾳ του σφοδρῶς ἐπάλλεν ἐν τῷ στήθει του, διίδουσα τὸ μέτωπον ὑπὸ βαθέων διαλογισμῶν ἠροτριωμένον, ὅλη ἀσθμαίνουσα τῷ εἶπε.

—Ὅποια λύπη σὲ βασανίζει; Ἐλθε καὶ πέσον ἐπὶ τοῦ στήθους μου, καὶ ἐγὼ θὰ σοὶ ὀμιλήσω περὶ ἔρωτος.

Δὲν εἶναι κατάλληλος ἡ στιγμή, ὡραία μου Εἰρήνη· κοσμήσου μὲ ὑφάσματα καὶ πολυτίμους λίθους, καὶ κατόρθωσον ὥστε περβαλλομένη μετὰ σοῦ νὰ ἀμυροῦται πᾶσα ὡραιότης, ἔπειτα ἔλθε μετ' ἐμοῦ.

Εὐθὺς ἦλθον αἱ αἰχμαλῶτοι ὅπως κοσμήσωσι τὴν Εἰρήνην. Ἡ ἀπαλὴ κόμη της ἐσχηματίσθη ἐπὶ τὸ χαριέστερον, οἱ πολυτίμοι λίθοι, ὑφ' ὧν συνέκειτο καὶ ἐκαλλωπιζέτο τὸ στρόφιόν της, ἀντενάκλων ζωηροτάτας λάμψεις, τὰ φορέματα ἦσαν ἐκ τῶν πλουσιωτέρων τε καὶ λαμπροτέρων· τίς ποτε εἶδε καλλονὴν ταύτης ἀνωτέραν;

Δυστυχῆς Εἰρήνη!

Τὰ στρατεύματα ἦσαν παρατεταγμένα μετὰ τῶν στρατηγῶν των, ὅλοι οἱ τοῦ Κράτους ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ τῆς θρησκείας λειτουργοὶ περιέμενον ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ τὸν νικητὴν, ὅστις πρὸ τῶν ποδῶν μιᾶς αἰχμαλώτου ἀπέθεσε τὸν ἄφθονον ἄμνητον τῶν δαφνῶν του. Γενικὴ ἦτο ἡ περιέργεια. Τίς ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὁποῖαι σκέψεις περιεδινοῦντο ἐν ἐκείνῃ τῇ διανοίᾳ, ὁποῖος ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς συνενώσεως ἐκείνης;

Ἀλλὰ κρότος βαρβαρικῶν ὀρειχαλκίνων ὀργάνων ἀντήχησεν εἰς τὸν ἄερα, ἄπαντες οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν ἐκεῖ ὅθεν ἠκούετο θόρυβος τροχῶν. Ἦτο τὸ ἄρμα τὸ φέρον τὸν Μωάμεθ καὶ τὴν Εἰρήνην. Ἐφθασαν εἰς τὸ ἵπποδρόμιον. Καταβάς τοῦ ἄρματος ὁ Μωάμεθ ἔτεινε τὴν δεξιὰν πρὸς τὴν νέαν Ἐλληνίδα, καὶ κρατῶν αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν ἐπαβρῆσάσεν εἰς τοὺς θεατάς. Νεύσαντος δὲ τοῦ Μωάμεθ ἡ Εἰρήνη ἀπέβαλε τὸν πέπλον. Ἰπτόκωφος τότε ψιθυρισμὸς ἠγέρθη ὑπὸ τῶν ἐκπλήκτων σειρῶν ἐν τῇ θῆᾳ τοσαύτης ὡραιότητος, καὶ ὁ Μωάμεθ μετὰ φωνῆς βροντώδους διέκοψε.

—Ἰδοὺ ἡ αἰχμαλώτος, ἦτις, ὡς λέγετε, μοὶ ἀφήρεσε τὸν κεραυνοῦν ἀπὸ τῆς χειρὸς μου καὶ μὲ περιέβαλε μὲ τὰς τοῦ ἔρωτος πλεκτάνας. Θεωρήσατέ την καὶ εἰπέτε μοι, τίς ἤθελε μείνῃ ἀναίσθητος πρὸς καλλονὴν τοσοῦτον ἐξοχον, τοσοῦτον σπανίαν; Ναί! τὴν ἀγαπῶ πολὺ· ἀλλ' ὁ Μωάμεθ εἶναι ἀκόμη κύριος ἑαυτοῦ, καὶ ἡ καρδίᾳ μου ὡς ὁ ἀκινάκης μου εἶναι ἡ αὐτή.

Ἡ Εἰρήνη οὐδὲν ἠννόει ἐκ τῆς ἱστορίας ταύτης· ἀνεπαύετο ἡσυχος καὶ ἀσφαλῆς περὶ τοῦ ἔρωτός της. Ἐστρεφε περίξ τὸ βλέμμα θεωροῦσα τὰ πλήθη ἐκεῖνα, ὑπερήφανος βλέπουσα ἑαυτὴν παρὰ τὸ πλευρόν τοῦ Σουλτάνου. Ἄλλ' αὐτὸς αἰφνης ἀρπάζων αὐτὴν ἐκ τῆς κόμης, καὶ σύρων τὴν σπάθην, ἔστρεψεν αὐτὴν εἰς τὸν ἄερα, καὶ διὰ μιᾶς καὶ μόνης πληγῆς ἀπέκοψε τὴν ὡραίαν κεφαλὴν, ἥτις ἔπεσε κυλιομένη πρὸ τῶν

ποδῶν του. Ἐπειτὰ δὲ μὲ φωνὴν κεραυνοβόλον καὶ ὀδύνην, δυσκόλως ἐν τῇ καρδίᾳ κεκρατημένην, δεικνύων τὴν ὑπὸ τοῦ αἵματος τῆς Εἰρήνης ἐρυθρὰν λεπίδα, ἀνέκραξε:

— Ἀὐτὴ εἶναι ἡ σπάθη δι' ἧς, ὅταν θέλω, δύναμαι νὰ συντρίψω, ἐφ' ὅσον ἰσχυροὶ καὶ ἂν ὦσι, τοὺς δεσμοὺς τῆς φιλίας καὶ τοῦ ἔρωτος.

Ἄγρία ταραχὴ διεγέρθη τότε μεταξύ τοῦ πλήθους ἐκείνου, ἀλλ' εὐθὺς τὰ πάντα ἠσύχασαν. Τίς ἤθελε τολμήσῃ νὰ προφέρῃ λέξιν μετὰ τὴν φοικαλίαν ταύτην κρᾶξιν βαρβαρότητος!

Σεσθέντων διὰ τοῦ αἵματος τῶν τῆς δυσαρρεσκείας φλογῶν, ὁ Μωάμεθ ἐκ νέου ἔλαβε τὸ ξίφος καὶ ἄλλοθι ἔφερε τὰ ὄπλα, ζητῶν μεταξύ τῶν θορύβων τοῦ στρατοπέδου, μεταξύ τῶν ἐρειπίων καὶ τοῦ πυρός τῶν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν του λαφυραγωγουμένων πόλεων, μεταξύ τοῦ ὡς χεῖμαξρος βέοντος αἵματος, τὴν τῆς ψυχῆς γαλήνην. Ἀλλ' ἡ σκιά τῆς Εἰρήνης εὐσταθῶς τὸν ἠκολούθει μέχρι τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ θανάτου, καὶ περιβεβλημένη τὰ αὐτὰ ἐνδύματα τῆς ἐσχάτης στιγμῆς τῆς, μὲ λόγους ἐλέγχου ἤλθε πάντοτε ταράττουσα τοὺς ὕπνους, τὴν χάριν τῶν συμποσιῶν καὶ τῶν νικῶν του.

Διερμηνεύοντες τὰ φρονήματα τῶν συμπολιτῶν μας, εἶπα— μὲν διὰ τοῦ προλαβόντος, ὅτι ἡ μόνον ἄρτι λαβεύσα χώραν ἀπαγύρσεις τῶν ἀκροατῶν εἰς τὰ μαθήματα τοῦ Γυμνασίου εἶναι μέγιστον κώλυμα εἰς τὴν ἀνάπλασιν τοῦ νοδῶ, ἥτις παρὰ τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν ὀργάνων τῆς Κυβερνήσεως πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ὁ σκοπὸς τῶν ἐνεργειῶν των. Θέλοντες δὲ νὰ πληροφορηθῇ καὶ τὸ κοινόν, πρὸ πάντων δὲ ἡ Σ. Κυβέρνησις— ἀρκούντως ὄντες ἡμεῖς πεπεισμένοι εἰς τοῦτο, — ὅτι ὡς πρὸς τὸ ἐν λόγῳ ἀντικείμενον συναντώμεθα μετὰ τῶν φρονημάτων καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐνταῦθα δημοσίου ἰθύντορος τῶν γραμμάτων Κυρ. Πιερῆ, καὶ ὅτι ἄκων ἠναγκάσθη νὰ ἐκτελέσῃ ὁ ἐν τέλει ἀξιοτίμος οὗτος κύριος τὰ παρὰ τοῦ Ἰπουργείου αὐτῷ διαταττόμενα, ἀπετεινάμεν πρὸς αὐτὸν τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν εἶδον, δὲς δ' εἰπεῖν, ἄσμενοι οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται. Ἀλλὰ καίτοι δὲν ἀπηξίωσεν ἡμᾶς ἀπαντήσεώς του ὁ Κ. Πιερῆς, ὡς πράγματι νουνεχῆς ἄνθρωπος, προσθετόν δὲ, καὶ ὡς εὐσυνείδητος ὑπάλληλος ἐξασκῶν πρεπόντως τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα καὶ μὴ φεβουμέ-

νός τὴν δημοσιότητα, ἀπεκρίνατο ὅμως δι' ὕφους, ὅσον γλαφυροῦ καὶ καλλιπεοῦς, τοσοῦτον ἀκαταλήπτου, δεσποτικοῦ καὶ θρασέος. Πρὸς εὐχαρίστησιν καὶ γνώσιν τῶν μὴ ἰδόντων τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἀναγνωστῶν μας, μεταφέρομεν αὐτὴν εἰς τὰς στήλας μας. Ἴδου αὕτη:

« Ἐπειδὴ γίνεται λόγος περὶ ἀκροατῶν, οἵτινες ἐν τῷ παρηληλυθότι ἔτει ἐγίνοντο δεκτοὶ εἰς τὸ ἐνταῦθα Βασιλικὸν Γυμνάσιον, ἀπαντᾷ ὁ Σύλλογος τῶν Κ. Κ. Καθηγητῶν (che onore a noi) ὅτι τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐνόμισεν εὐκαιρον (qui manca il vero soggetto,) ἵνα ἐφαρμόσῃ τὴν περὶ ἀπαγορεύσεως ἀκροατῶν ἐγκύκλιον (;) τοῦ Σεβαστοῦ Ἰπουργείου τῆς « Δημοσίας Ἐκπαίδευσως, τὴν συνάδουσαν καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ περὶ Ἑλληνικῶν Σχολείων καὶ Γυμνασίων Νόμου, τοῦ εὐδεμίαν τάξιν ἀκροατῶν ἐν δημοσίοις παιδευτηρίοις ἀναγνωρίζοντος. Τὸ δ' ὅτι οἱ ἀκροαταὶ ὠφελουνοὶ ἐκ τῆς ἀκροάσεως μαθημάτων, περὶ οὗ ἐρωτᾷ ἡ σύναξις τῆς « Ἀγανίπτης, » κκεῖται ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας. »

Ἐπιτραπήτω ὡν ἡμῖν νὰ ἐπενέγκωμεν ταπεινῶς, διὰ τῆς ἀτέχνου γραφίδος μας, τὴν ὁποίαν δὲν κινεῖ οὐδὲ πάθος μνησικαχίας, ἀπαγῆ! οὐδὲ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ἀλλὰ μόνη ἡ τοῦ καθήκοντος ἐκπλήρωσις, τὸ ὅποιον ἀνεδέχθημεν ἀνλαβόντες ὑπὲρ ἀξίαν καὶ λίαν προῶρως τὸ δύσκολον τοῦ δημοσιογράφου φορτίον, καὶ ἡ ἀποφυγὴ τοῦ ἀνόστου καθ' ἡμᾶς ἐπιθέτου τῶν θρασυδείλων, ἐπιτραπήτω, λέγομεν, ἡμῖν νὰ ἐπενέγκωμεν ὀλίγα τινὰ ἀσθενῆ σχόλια ἐπὶ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης.

Καὶ πρῶτον ἀποροῦμεν πῶς ὁ Κ. Γυμνασιάρχης, εἴτε καὶ ὁ σύλλογος, ἔστω, τῶν Κ. Κ. Καθηγητῶν, γράφων δημοσίως ὑπέπεσεν εἰς τὸ προφανέστατον καὶ πασίγνωστον λάθος, διατεινόμενος ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν μόνον ἔτος ἐγίνοντο δεκτοὶ ἀκροαταὶ εἰς τὸ Γυμνάσιον, ἐνῶ ὅλοι γνωρίζομεν, καὶ ἐν ἀνάγκῃ δύναται νὰ πιστοποιηθῇ, ὅτι καὶ καθ' ὅλον τὸ διατρέχον καὶ ὑπερμεσοῦν ἤδη σχολικὸν τοῦτο ἔτος ἀνήρχοντο, ἀνεμποδίστως, τακτικοὶ καὶ ἔκτακτοὶ ἀκροαταὶ τὰς κλίμακας τοῦ Γυμνασίου, ἀπογευόμενοι τῆς πνευματικῆς ἐκείνης βράσεως, τῆς ἀπορβέουσης ἐκ τῶν χελέων τοῦ τε Κ. Γυμνασιάρχου καὶ τῶν λοιπῶν Κ.Κ. Καθηγητῶν μὲν δὲ χθιζά τε καὶ πρωίτζα, δηλ. πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ἡ δύστηνος τοῦ προσφιλοῦς τῆς Γυμνασίου ἐξεδιώχθη ἀκρόασις! Ἀλλὰ λέγει ὁ Κ.

Γυμνασιάρχης, είτε και αὐτὸς, ἔστω, ὁ σύλλογος, ἐτι τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐνόμισεν εὐκαιροῦν ἵνα τὴν ἀκρόασιν ἀπαγορεύσῃ. Ἰκαί διατί; διότι τάχα ἐπλησίαζον τὰ Καρναβάλια; ἢ μήπως ἄρα γε αἱ παρεληλυθῆσαι ἐποχαὶ ἦσαν ἐποχαὶ τῆς βαρβαρότητος καὶ τοῦ σκότους; Ἀποδιώκομεν μετ' ἀποστροφῆς τὴν ἐν τῷ νῶ πρὸς στιγμὴν διεγερθεῖσαν τελευταίαν ταύτην ἰδέαν, καθότι δὲν ἐπιθυμοῦμεν οὔτε μακρόθεν νὰ προτριβῇ τοιαύτη ψευδὴς τῷ Κ. Γυμνασιάρχῃ κατηγορία, ὅτι δῆθεν ἐφοβεῖτο νὰ πράξῃ τι ἀπαρέσκον, φρονῶν τάχα μέχρι ἐσχάτων ἔκρυθμον τὴν κατάστασιν τῆς ὕλικῶς τε καὶ ἠθικῶς περικαλλοῦς καὶ ἐσσεῖ εἰρηνικωπάτης, πλὴν ἀτυχοῦς νήσου μας, ἧτις εἰς τὸν τῆς Φύσεως Νόμον ὑπέκρουσα ἀναφύει μετὰ τῶν ὠραίων ἀνθέων καὶ βλαβερὰ τινὰ δι' αὐτὴν χόρτα, ἀφ' ὧν ἢ τῶν πολυκρίθμων ἀνθέων ὀξυτάτη εὐωδία ἄς ἀποβάλλῃ τὸ φάρμακον καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας, ὡς ἐν παραδόξῳ, οὐχὶ ὀλίγα μὰ τὸ ναὶ ἄχρι τοῦδε ἔλαβεν ὁ Κ. Γυμνασιάρχης δειγμάττα φιλοξενίας, ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἀποκαλῆ αὐτὴν προσφιλεστάτην. Ἰκαί λοιπὸν ἡ ἐποχὴ αὕτη ἐκρίθη εὐκαιρος; Ἴδου ὅτι ὀφείλει νὰ διασαφήσῃ ὁ Κ. Γυμνασιάρχης πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τε καὶ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ τόπου, μετὰ θυμηδικῶν ἡμῶν ὑποδεχομένων πᾶσαν τοιοῦτου εἶδους καὶ ὑπὸ τοιοῦτου ἐξερχομένην καλάμου κητχῶρησιν, χωρὶς νὰ προτρέξῃ εἰς ἄλλα φύλλα προωρισμένα δι' ὕλην διαφόρου χροιάς. Δὲν νομίζομεν δὲ ἀπὸ σκοποῦ νὰ μὴν ἀφήσωμεν ἀπαρτήρητον καὶ τὴν ἐν τέλει τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Κ. Γυμνασιάρχου περικοπήν. Ὁ Κ. Γυμνασιάρχης διελὼν εἰς δύο ἴσα μέρη τὴν ἐρώτησίν μας, ἐγκολποῦται τὸ δεύτερον, τὸ ὅποιον θὰ παρῆγεν ὕλην εἰς ἕτερον εἰρωνικώτερον κάλαμον, καὶ ἐγκαταλείπει τὸ πρῶτον ὡς ἔκθετον, οὐδεμιᾶς χρῆζον περιθάλψεως. Τὸ ὅτι ΔΑ οἱ ἀκροαταὶ ὠφελούντο ἀκροαζόμενοι τὰ μαθήματα, δὲν ἐπιδέχεται βεβαίως ἀντιβῆσιν; ἀλλὰ καὶ ἐφέροντο μετὰ κοσμιότητος θαυμασίας; περὶ τούτου ἔκριεν ἴσως περιττὸν νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Κ. Πετρή, ἀφοῦ οὐχὶ ἄπαξ, ἀλλὰ κατ' ἐπανάληψιν ἐπήνεσεν ἀπὸ τῆς καθηγετικῆς ἑδρας τὴν ἄκραν φιλομάθειαν καὶ τὴν καλὴν τῶν ἀκροατῶν συμπεριφορὰν.

Ἀρκεσθήτωσαν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσταί ἐπὶ τοῦ νῦν εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα ἴσως προσεχῶς ἴδωσι πλείονα, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν των. ἔκκλ

Ἀποτεινόμενοι δὲ, ἐπὶ τέλους, καὶ πάλιν πρὸς τὸ Σ. τῆς Παιδείας Ἰπουργεῖον, τοῦ ὁποίου προίσταται ἀνὴρ πεπροικισμένος διὰ πλείστων ὅσων προτερημάτων, παρακαλούμεν αὐτὸ νὰ γρηγορήσῃ μετὰ σπουδῆς πρὸς τακτοποίησιν τῶν ἐνταῦθα δημοσίων ἐκπαιδευτηρίων, ἀναπληροῦν ὅσον ὀδόν τε τάχιον τὰ πρὸ πολλοῦ ὑπάρχοντα κενά, συνάμα δὲ νὰ διατάξῃ ἵνα μὴ ἐξακολουθήσῃ ἐνταῦθα ἐκτελουμένη ἡ περὶ ἀπαγορεύσεως ἀκροατῶν διαταγὴ Του, τοῦλάχιστον μέχρι τῆς λήξεως τοῦ παρόντος σχολικοῦ ἔτους, ἀφοῦ ὁ Κ. Γυμνασιάρχης, ἐπιτρέψας κατ' ἀρχὰς τοῦ ἔτους τούτου τὴν ἀκρόασιν, ἔπραξε τὸ ἄτοπον νὰ ῥιφθῶσιν εἰς τοὺς δρόμους ταῦν νέοι φιλομαθεῖς, δυσκολευόμενοι νὰ καταταχθῶσι μαθηταὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἔτους.

Ἐν δάκρυ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς δεκαεννεαετοῦς δεσποινίδος
ΜΑΡΙΑΣ Α. ΚΟΥΜΟΥΝΑΟΥΡΟΥ.

Ἐν χάριεν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κήπου ἄνθος, εἰς ὠραίσμῳ τοῦ ὠραίου τῶν Ἀθηνῶν φύλου, ἐν εὐοσμῳ βόδον, ὑπερ ἀπελθὼν ἔντευθεν ἀφῆκε μόνον μυρόεσσαν ἀναμνήσεως πνοήν, ἐμαράνθη ἀκαίρως.

Ὅτε τὴν 17ην τοῦ λήξαντος μηνὸς ἡ πρόδρομος τοῦ ἡλίου βροδοδάκτυλος Ἡὼς ἐδίωκε τὰ σκότη τῆς νυκτός· ὅτε οἱ ἄπειροι τοῦ οὐρανοῦ θόλου ἀστέρες ἐσχημάτιζον συσπειρώμενοι τὸν φαεινότατον τῶν ἀστέρων· τότε δὴ, τότε σκηνὴ σπαραξικάρδιος, σκηνὴ κατακυκλικὴ καὶ θλιβερὰ παρίστατο ἐν τῷ πολυδαίνῳ τούτῳ κόσμῳ στεναξάσης Μαρίας.—Ναί, ὁ πενθήρης ἐκεῖνος θάλαμος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τῆς ἔβρουεν εὐδῶμων ἰάσμων, κρίνων τε καὶ ἰων!—Ἦσαν αἱ λυσίκομοι καλλιμορφοὶ νεάνιδες τῶν Ἀθηνῶν, ὧν περ τὴν καρδίαν ὡσεὶ πυρίσπαρτος φλόξ ἐνέπρησεν ἡ στέρησις τῆς προσφιλοῦς Μαρίας.

Ὁ πρόωρος θάνατός Σου, ἀγνὴ Μαρία, κατήνεγκε δεινὸν τραῦμα τῇ τοῦ σεβασμίου πατρός Σου καρδίᾳ καὶ ἀπαρηγόρητον λύπην, πόθον ἀπλήρωτον ταῖς τῶν φιλητῶν Σου καρδίαις, ἀπάσαις δὲ ταῖς νεάνισι κατέλιπε τὸν ἴδιον βίον ὑπόδειγμα χριστιανικῆς ἀγάπης, χρηστότητος, ἐλεημοσύνης, φιλομαθείας καὶ φιλοπατρίας πρὸς μίμησιν. Δέχθητι οὖν μετὰ τὴν ζώσαν τῆς μελαγχολίας εἰκόνα, ἧτις τὴν στιγμὴν ταύτην ἐνετυπώθη ἐπὶ τοῦ σκυθρωποῦ καὶ πλήρους κατηρέας προσώ-

που ἡμῶν, καὶ τὸ ἡμέτερον τοῦτο δάκρυ, ὕπερ ὧς ὁ εὐ-
δης τῆς νεκροπομπῆς Σου λίθανος κατέροχεται διαρρῦδον ἀπὸ
τῶν μελαγχολικῶν βλεφάρων μας.

Γαίαν ἔχοις ἐλαρρᾶν, χαριτόβρυτος Μαρία.

Τῆ ἀγνῆ ψυχῇ τῆς πολυθελήτρού νεάνιδος Μ. Καμουνοδοῦρου.

Σὲ ἄροσερὸν ἀνότοπο
Τερπνὰ ἄμοσχοβολοῦσε
Εὐωδιακὸ Τραντάφυλλο,
Καὶ ἄστυχοπαίγνιδουσε
Μὲ τὴν ὠραία τῆ γειότη του
Καὶ νύχτα καὶ αὐγὴ
Ὁ Ζέφυρος, καὶ τοῦδινε
Στὸ στόμαξ ἓνα φιλί.

Ἦτανε τ' ὠραιότερο
Τῆς Ἀνοιξίς λουλουδι,
Ἐπεὶ τ' ἄλλα ἄνθη τοῦκαμαν
Καὶ τοῦψαλαν τραγοῦδι,
Κ' ἐκεῖνο ὀλοδρόσιστο
Ἔσειε καμαρωτὰ
Τὰ φύλλα του καὶ κύτταε
Στὸν οὐρανὸν ἕψηλά.

Καὶ ἔλεγε— «Πατέρα μου,
» Τῆς γῆς καθ' εὐμορφάδα
» Ἐμπρὸς στὰ κάλλη τ' οὐρανῶ
» εἶναι φρικτὴ ἀσχημάδα,
» Ὅσ' ἄνθη ξεφυτρώσουνε
Θὰ μαρανθοῦν ἐδῶ,
» Λίγο καιρὸ μυρίζουνε,
» Ἀνθοῦν λίγο καιρὸ.

» Ἄχ! πόσον ἀπεθύμουνα
» Νὰ ἤμουνα κοντὰ σου,
» Ταῖς εὐωδιαῖς μου νὰ σκορπῶ
» Ἐστὴν ἄπλαστη ἀγκαλιά σου,

ὦ! θαῦμα! ὦ! μάννα, κύτταξε,

» Τί κατεβαίνει ἐδῶ;

» Ἐν Ἄγγελουδι ἔρχεται

» Σὰν ἄστρο αὐγερινό.

» Μάννα, τὸ χέρι μου ἴπιασε

» Ἄστραφτ' ἡ εὐμορφιά του,

» Δαχτυλιδάκι μου φορεῖ,

» Μὲ πέρνει στὰ φτερά του.

» Μ' ἐπῆρε! ἔχε γειά, μάννα μου!

» Μὴ κλῆς νὰ σὲ χαρῶ,

» Πατέρας μου μ' ἐκάλεσε

» Καὶ πάω νὰ τὸν ἰδῶ.»

Τὸ ἄγγελουδι ἀνέβαινε,

Ἐγέλαε ὁ Αἰθέρας,

Ἐκράτιε τὸ Τραντάφυλλο

Κ' εὐωδιαζε ὁ αἴερας,

Ἡ μάννα του τὸ κύτταζε

Με πόνου ἄκαρδιακὸ

Κ' ἐξάναφτε τὴ φλόγα τῆς

Δάκρυ λαχταριστό.

Τὸ κύτταζε ποῦ ἐφαίνετο

Ἐψηλά σὰ μίαν σπιθούλα

Καὶ μυστικὴ παρηγοριά

Ἄγροικας στὴν καρδοῦλα,

Ἐσβύσθη ἀπὸ τὰ μάτια τῆς,

Τώρα στὸν οὐρανὸ

Ποτίζει' ἀφ' τ' ἀθάνατο

Παράδεισου νερό.

Ἀριστείδης Καψοκέφαλος.

ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΟΥΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ.

Διανοητική διά τῆς ἀμίλλης ἀνάπτυξις, καὶ ἐντεῦθεν ἀναζωπύρωσις τῶν αἰσθημάτων, ἰδοὺ ὁ σκοπὸς τοῦ ἡμετέρου Συγγράμματος. Ἐνεκα τούτου προσκαλοῦνται ὅσοι τῶν ἡμετέρων φιλομούσων συνδρομητῶν θέλουσι ἔνα, μεταφράζοντες ἢ συγγράφοντες, κοσμῶσι τὰς ἡμετέρας στήλας, αἰτινες εἰς αὐτοὺς μόνον εἶναι ἀνοικταί.

ΟΡΟΙ ΚΑΙ ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἡ προπληρωμὴ τῆς συνδρομῆς εἶναι ὄρος ἀνυπερέβλητος· γίνεται δὲ μετὰ τῆς παραλαβῆς τοῦ πρώτου φυλλαδίου καὶ προσδιορίζεται ὡς ἔπεται.

Διὰ τοὺς ἐντὸς τῆς νήσου ταύτης ἀνά Τριμηνίαν Πένια 12
» » ἐκτὸς » » » » » » 15

Ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν.

Ἀναγκαῖαι εἰδοποιήσεις

Α. Ὅστις δὲν ἐπιστρέφει αὐθημερὸν εἰς τὸ τυπογραφεῖον ὁ «Παρνασσός» τὸ πρῶτον φυλλάδιον θεωρεῖται συνδρομητής.

Β'. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται εἰς τὸ τυπογραφεῖον ὁ «Παρνασσός» καὶ παρὰ τοῖς συντάκταις.

Γ'. Αἱ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἀγανίπης» ἀποστελλόμεναι ἐπιστολαὶ εἴτε καταχωρήσεις πρέπει νὰ ἐπιγράφονται πρὸς τὸν Κ. Διευθυντὴν τῆς «Ἀγανίπης» καὶ νὰ στέλλωνται ἐλεύθεραι ταχυδρομικῶν τελῶν, ὡς ἐπίσης θὰ ἐπιγράφονται καὶ αἱ ἀνταλλαγαὶ αὐτῆς.

Δ'. Ἡ «Ἀγανίπη» ἀνταλλάσσεται μὲ πᾶν περιοδικὸν καὶ πᾶσαν ἔφημερίδα.

Ε'. Εἰς τὸ ἐξώφυλλον ἀναγγέλλονται πάντα τὰ νεοφανῆ Συγγράμματα, ὧν ἀντίτυπον στέλλεται πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἀγανίπης.»

ΣΤ'. Εἰς τὸ αὐτὸ ἐξώφυλλον καταχωρίζονται καὶ παντὸς εἶδους ἀγγελίαι ἀνὰ 8 λεπτὰ τὸν στίχον.

— Συνεχῶς καὶ ἐπανελημμένως μᾶς καθυστεροῦνται διάφορα φύλλα τῶν εὐαρεστηθειῶν νὰ ἀνταλλαθῶσι μὲ τὸ περιοδικὸν μας ἔφημερίδων. Πρότερον μᾶς καθυστεροῦντο τὰ φύλλα τῆς Α Ὑ γ ἤ ς καὶ ἄλλα, νῦν δὲ ἐκεῖνα τῆς Ἀναμορφώσεως καὶ τῆς Φωνῆς τῶν Χωρικῶν. Ἀγνοοῦμεν πόθεν προέρχεται ἡ καθυστέρησις αὕτη. Ἄν ὅμως προέρχεται ἀπὸ τὰ Ταχυδρομεῖα, ἔστωσαν εἰς τὸ ἐξῆς προσεκτικώτεροι οἱ Κύριοι Διευθυνταὶ καὶ Ταχυδρομικοὶ ἐπιστάται.